

ДѢТЕ-ТО СЕ ЗАСТОА НА МѢСТО-ТО
СИ СМАЕНО. ТО МЪ СЕ СТРЪВАШЕ, ДА СЪ Е
СЪВЪДНО ОТЪ ДЪЛБОКЪ СЪНЪ. СТЪПКИ-ТѢ
МЪ ПИШЪХЪ ТЪКЪ ТАМЕ ПО РОСНА-ТА
ТРАВА БЕЛЕЦЫ. КАТО ХОДИШЕ ГЛЕДАШЕ ОКО-
ЛО СИ СЪ УЖАСЪ, И ВЪЗ МНОГО ВРЕМЕ НЕМО-
ЖИШЕ ДА СЕ НАЧЪДИ, И НАПОСЛѢДОКЪ ИЗВЫ-
КА: »ДѢ СЕ НАМЪРВАМЪ? КАКВО ГОЛѢМО
» ЗДАНИЕ! КАКВО ХЪБАВО НЕЩО! ВОЛКО Е ГО-
» ЛѢМО И БЕЛИКОЛѢПНО ОНДѢ, ЦО МА СЪ-
» КРЪЖАВА! «

ПОСЛѢ СЪЗРѢ ПАКЪ ЧЪДИШКОМЪ ДРЪ-
ГИ ЕДИНЪ ВЫСОКЪ ДЪБЪ И ДРЪГЪ ЕДИНЪ
СТРЪМЛИНЪ ПОКРЫТА СЪ ВИСОКИ ТОПОЛИ.
СЛѢДЪ ТОВА СЪЗРѢ И ТИХО-ТО ЕЗЕРО И
ОКОЛУ НЕГО ДИВЫ-ТЕ РОЗИ. А СЪЗНЦЕ-ТО
КАТО БЕШЕ ОБИКОЛЕНО ОТЪ СВѢТЛИ ОБЛАЧА-
ТА, ВИДИШИ СЕ КАТО ЕДНА ДЪЛЕЧНА МОГИЛА.
ДѢТЕ-ТО ГО ГЛѢДАШЕ БЕЗЪ ДА МИГНИ, ЗА-
ЩО-ТО МЪ СЕ СТРЪВАШЕ, ЧЕ ГЛЕДА ЕДНО
ОГНИЩЕ ДА СЕ ВЪЗДИГА: